

Jézus felvisz három tanítványt egy hegyre. Ő választja ki hármukat, nem ők akarnak „külön menni” Jézussal. Nem azért mennek, mert ők „dicsőíteni akarnak”, még csak nem is ők kérik az Urat (mint Mózes), hogy mutassa meg a dicsőségét. Jézus meg akarja mutatni nekik. Többet, jobbat akar adni, mint amit mi kérni tudunk.

Miért viszi fel őket? Azért, hogy „senkit se lássanak, csak Jézust egyedül”. Megjelenik Mózes és Illés, de ők is vele és róla beszélnek, az Ő haláláról (Lk 9,31). Jézusra mutatnak ők is és az Atya is: „ez az én szeretett Fiam, Őt hallgassátok”.

Péter, Jakab és János: a Gecsemáné-kertben is őket hívta maga mellé, hogy virrasszanak és imádkozzanak vele. Ők hárman nagyon szoros közösséget élhettek meg Jézussal – szorosabbat, mint a többiek, de ettől nem lettek nagyobbak náluk. Kapunk mi is olyan ajándékokat, amiket mások nem, de ez nem nagyobbá, hanem alázatosabbá kell hogy tegyen minket. – A Jézussal való szoros közösségbe beletartozik a megdicsőülés hegye és a Gecsemáné is. Az is, amikor Krisztus hatalmát, dicsőségét láthatom, és az is, amikor azt mondja: „a lélek kész, de a test erőtlen”. Az is, amikor áldásokat kapok, megérthetem az Igét, engedelmeskedni tudok, mások is épülhetnek, megtérhetnek, erősödhetnek abból, amit én továbbadtam; és az is, amikor küzdök kísértésekkel, bűnökkel, mások ellenállásával. Ezek mind közelebb juttathatnak Jézushoz, és egyre nagyobbak láthatom Őt. Így munkálja ki bennünk azt, hogy „senkit se lássunk, csak Őt egyedül”.

Itt kezd beteljesedni az, amiről 8,27-től kezdve szó van. Péter megvallotta, hogy Jézus „a Krisztus, az élő Isten Fia”, ezt most maga az Atya jelenti ki. Jézus beszélt a szenvedéséről, haláláról – most Mózes és Illés beszél róla, és Jézus ezután elindul Jeruzsálem felé (Lk 9,51), ahol szenvedni fog. Beszélt arról, hogy hogyan kell követni Őt: „... tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét...”, most Ő tanítja a tanítványokat arra, hogy Őt kövessük és ne azt keressük, hogy hol „jó nekünk”. „Jó nekünk ott lennünk”, ahol hívők vannak együtt, akik Róla beszélnek, Őt imádják – de az a cél, hogy ilyenkor is Őt lássuk egyedül, és Őt hallgassuk. És hogy akkor is Őt lássuk és Őt hallgassuk, amikor nincsenek körülöttünk testvérek. Vagy amikor vannak, de nem tudják, mit kell tenniük, mint a többi 9 tanítvány ezalatt. Ők is megtanulják, hogy Jézus nélkül tehetetlenek. Milyen jó, ha egy ilyen helyzetben valaki rá tud mutatni Jézusra, buzdítani tudja a többieket, hogy ne mi erőlködünk, ne mi okoskodjunk, hanem kérjük el a vezetést, a segítséget – Jézustól. „Őt hallgassátok”, ne a saját ötleteitekhez ragaszkodjatok, ne magatokat tartsátok bölcsnek, hanem tanuljatok tőle. Amire Ő megtanított, azt fogja eszünkbe juttatni a Szentlélek is.

„Őt hallgassátok”: ezt az Atya mondta. A tanítványok arcra esnek (Mt 17,6), mert az Atya szólalt meg, és mert megláthatták a saját kicsiségüket, tökéletlenségüket: hogy milyen könnyen tévednek: „építsünk három sátrat”. Emberi gondolat volt ez: ahogy Jézus mellett megjelent Mózes és Illés, a tanítványok hasonlóak, egyenrangúnak tarthatták őket, mintha Jézus „egy volna a próféták közül” (8,28). De amit az Atya mond: „ez az én szeretett Fiam, Őt hallgassátok”, világos kijelentés és parancs. Jézust kell hallgatnunk, Mózes és Illés szavaiból (a törvényből és a próféciákból) is azt kell megértenünk, hogy ezek Jézusról beszélnek. A törvény arról beszél: „ilyen az én szeretett Fiam, Őt kövessétek”, a próféták pedig arról, hogy Ő eljön és megszabadít a bűneinkből úgy, hogy Ő veszi magára (Ézs 53,5). Illés neve azt jelenti: „az ÚR az Isten”, Jézus pedig az „én Uram és én Istenem” (Jn 20,28).

A tanítványok Illésről kérdezik Jézust. Isten őt „elküldi, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja”. De elküldte őt (Keresztelő Jánost) Jézus földi szolgálatának az előkészítésére is (Mt 17,13; Lk 1,17). Útkészítő volt: beszélt az ítéletről; rámutatott „Isten Bárányára, aki elveszi a

világ bűneit”; és meghalt azok miatt, akik nem fogadták el az ő bizonyágtételét, akik nem fogadták el Jézus Krisztust. „Azt tették vele, amit akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is” (Mt 17,12). Krisztus értünk szenvedett, lehet, hogy most tőlünk szenved? Ha mi is azt tesszük, amit akarunk, és nem Őrá hallgatunk, akkor biztosan...

„Senkinek se mondjátok el”: van, amit Isten csak nekem mond, ami nem arra való, hogy továbbmondjam, hanem arra, hogy én épüljek belőle, legyen még szorosabb a közösségem vele. Lehet, hogy később kell elmondanom. Ezt is Ő mutatja meg, és figyelnem kell a vezetésére. Ami a hegyen történt, azt csak addig nem mondhatták el, „amíg fel nem támadt az Emberfia a halálból”. Később már elmondják: „együtt voltunk vele a szent hegyen” (2Pt 1,18), hallottuk, hogy az Atya beszélt vele, „ezért igen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet”. Mi már elmondhatjuk azt, hogy találkoztunk Jézussal, és hogy mi is bizonyosnak tartjuk mindazt, amit Isten mond az Ő Igéjében. Megadja az alkalmakat és a szavakat arra, hogy elmondjuk. Közben hallgassuk Jézus Krisztust, tanuljunk tőle, és figyeljünk az útmutatására, hogy hogyan mondjuk el, hogyan tegyünk bizonyosságot úgy, hogy aki hallja, az is csak Őt lássa egyedül.

Mk 8,34–35

„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem és az evangéliumért, megmenti azt.”